

Ahoj děti,

tak jsem právě dočetla poslední číslo časopisu Duha. Připadalo mi docela smutné. Hodně se tam vyprávělo o tom, jak se Ježíš bál, jak byla noc, jak ho jeho učedníci nechali trápit se samotného a jak se Ježíš modlil k Bohu...

Taky se občas něčeho bojíte? A taky vás vaše strachy trápí? Dospělí si často myslí, že děti se nemají moc čeho bát. Jako kdyby si mysleli: malé děti – malá trápení a malé strachy, dospělí lidé – velká trápení a velké strachy.

Zeptala jsem se nedávno dětí v páté třídě, z čeho mají strach. Říkaly, že ze špatných známek, z poznámek, z toho, že se nedostanou na osmileté gymnázium, z toho, že starší děti se k nim budou chovat násilně... Já si třeba pamatuji, jak jsem se strašlivě ukrutně bála ve tmě, ještě když mi bylo deset let. Mohla jsem si říkat, co jsem chtěla, jakmile jsem se ocitla ve tmě, začala jsem se celá klepat a horem pádem utíkat někam, kde bylo světlo. Nevím. Je to velký strach, když se třeba nějaký kluk bojí, že dostane doma za pětku z diktátu domácí vězení? Nebo nějaké děvče, když se bojí tmy? Nebo je to jenom malý strach? Prožívá větší strach třeba jejich tatínek, protože se bojí, že je krize, a že by mohl přijít o zaměstnání a neměl by z čeho živit celou rodinu? A existuje potom nějaký ale úplně největší strach? Třeba, když odvezou naši babičku do nemocnice a my se bojíme o její život? Víte, co byste mohli zkusit? Nakreslit, jak vypadá malý strach, jak vypadá velký strach a jak vypadá ten úplně největší strach. A vyberte si přitom, do jaké podoby byste mohli

ty strachy schovat: do podoby kopce nebo hory, do podoby nějakého zvířete, nebo třeba do úplně jiné podoby? Myslíte, že by se to dalo nakreslit? Nechám to na vás.

Teď jsem si něčeho všimla: Vždycky, když se bojím, bojím se NĚČEHO. Ve tmě, aby mi někdo neublížil, když pracuji, abych nepřišla o zaměstnání. Vy se zase můžete bát třeba toho, že za špatnou známku dostanete trest nebo že za neumyté nádobí dostanete zákaz hrát si s počítačem. Ale neumím si představit, že by někdo řekl: Já se tak strašně bojím! Ale nevím čeho! Když se bojíme, bojíme se špatné budoucnosti.

(Taky mě napadla otázka: Představte si, že byste se v životě vůbec nikdy a vůbec ničeho nebáli. Jak by takový život beze strachu vypadal? V čem by byl dobrý a v čem naopak špatný?)

Teď bych vám ze všeho nejraději napsala, že křesťané se sice občas bojí špatné budoucnosti, ale že to je zbytečné. Proč je to zbytečné? Nu, protože my se přece můžeme modlit k Bohu, když nám něco nažene strach. Ježíš se také v Getsemanské zahradě modlil. No ano, můžete mi na to říci. Takže když se modlíme k Bohu, znamená to, že Bůh nás od té špatné budoucnosti ochrání? Teď vám nemůžu jednoduše říci: I to víte, že ochrání. Právě dneska mi telefonovala jedna paní ředitelka školy. Stála se jim v té škole velmi smutná věc: jednomu chlapci zemřel tatínek, i když se všichni modlili, aby se uzdravil. Poslouchala jsem tu zprávu a bylo mi velmi smutno. Myslela jsem si přitom: Co řeknu dětem, které se mě budou ptát: proč Bůh toho chlapce, jeho maminku i tatínka neochránil od špatné budoucnosti?

Tak já se vás taky zeptám: A ochránil Ježíše? Než mi odpovíte, zeptejte se paní katechetky nebo pana katechety: jakým obrazem končí Ježíšova křížová cesta? Je to obraz Ježíšovy smrti? Nebo po ní následují ještě nějaké další obrazy?

Až to zjistíte, zkuste si společně přečíst to, co vám teď napíšu na konec svého dopisu:

Když se něčeho bojíme a modlíme se, je Bůh s námi, abychom nepropadli svému strachu. Aby nás náš strach úplně nepohltil. Abychom se v něm neutopili. Bůh nás podpírá a říká: NEBOJ SE SVÉHO STRACHU. Nejsi sám. Jdu do toho s tebou!

Rozumíte mi, jak to myslím?

Vaše
babička Ludmila

VYZKOUŠEJ SI

Dalo by se nějak nakreslit, jak to vypadá, když se bojíš?

Dalo by se nějak nakreslit, jak to vypadá, když se bojíš a přitom se modlíš k Bohu. Změní se něco? Je to lepší nebo horší?

Jestli chceš, oba obrázky mi pak pošli na adresu
redakceduhy@gmail.com

Mám obrázky moc ráda a ještě navíc jsem zvědavá.

Vaše babička Ludmila

